

Üşüyen Ruhlar

— mavilikler · 16 Aralık 2013

Kadın sigarasının dumanını küçük kızın yüzüne yüzüne üfürüyor. Yumruklarımı sıkıyorum yanına gidip de bu rezalete ayna olacak kadar dolu dolu bir öfkeyi üzerine boca etmemek için. Güç bela zapt ediyorum kendimi. Bu kadın iyice bir görmeli aslında suretini... Bakalım o zaman da böyle dünyayı umursamaz havalarda üfürüp durmaya devam edebilecek mi o zehirli dumanları? Küçük kıza ona ayna olamayacak kadar kanıksamış durumu... Önceden de bu yok saymaya çok maruz kalmış, belli... O anlarda nerelere savrulmuş kim bilir, annesinin görmeyen gözlerinde kaybolurken?

Üstelik bu sağlıksız durum hastane binalarından birinin önünde gerçekleşiyor. Gülmek mi lazım ağlamak mı, kararsız kalıyor insan doğrusu. Ortada bir çocuk olmasa gülmeyi seçerdim herhalde. Çünkü öfkeyi sinirlenip büyütme yerine kahkahalara boğup gülünecek bir şeye dönüştürmek zaten değiştiremeyeceği bir durumu değiştirmeye dair beyhude çabalarda bulunmaktan alıkoyuyor insanı. Mutluluğa çok benzeyen bir ifadeyi takınıp yüzüne, yoluna devam ediyorsun.

Ben de böyle yapmalıyım şimdi. Küçük kızın ciğerlerine dolan zehri görmezden gelip bu tablodaki gıdıklayıcı noktalara odaklamalıyım dikkatimi. Ama sanırım epey zorlanacağım bu kez öfkeyi kahkahaya dönüştürmekte.

Bu kadını yaşlı bir kadın olarak görmeye zorluyorum kendimi. Madem komikleştiremeyeceğim bu durumu, ben de acıklı hale getirmeyi denerim. Sonuçta amaç kadının yanına gitmemi önlemek değil mi? Acımak da gülünç bulmak kadar ayaklarıma söz geçirmeme yardımcı olabilir pekâlâ. Geçen gazetede gördüğüm o resimdeki yaşlı kadın olarak hayal ediyorum onu. Ölüsüne yıllar sonra ulaşılan, kimsenin kapısını çalmadığı, pamuk saçlı o kadının pencereden bakan görüntüsünde çocuğunu hiçe sayan bu kadına da bir yer vardır belki.

Mesela muhtemelen benim annem hiç o resimdeki yaşlı kadın gibi yoldan geçenleri çağırılmayacak gözleriyle, sıcacık bir çaya hasret kalmış gibi, buz gibi bir soğuşun içinden. Çünkü benim annem beni hep merak etti akşam arkadaşlarımla bir yere gittiysem. Eve geliş saatleri hep tartışma konusu oldu aramızda. Çünkü bazen tartışmak eş anlamlıdır umursamakla, kendi dünyanın merkezine ne kadar yaklaştırdığınla karşıdaki o kişiyi. Ben o yaşlarda merkezime tüm yaşitlarım gibi arkadaşlarımı aldığımdan, annemin bana dair endişelerinden çok daha önde geliyordu tabii, onların beni yaşamlarında koyduğu yer. On yedindeyken göremediğin şeyleri ileri yaşlarda görebiliyorsun neyse ki. Mesela benim

o yaşlarda annemden nerdeyse nefret etmeme yol açan şeyler; yani onun benim için endişelenmesi, biraz geç geldiysem çıkardığı gümbürtü, şimdi onu bu kadar sevmemin de muhtemelen en baş nedeni...

Onun bu tavrının içinde akşam kaçta eve döneceğimden çok öte şeyleri de kapsayan bir yaklaşım vardı çünkü. Sigaranın dumanını üzerime üfürmemek gibi mesela... Yokmuşum gibi davranmamak, aksine varlığımı iyice vurgulamak... Mesela aç olup olmadığımın ilgilenmek... Ya da başımın dertte olup olmadığıyla... Ve en önemlisi de mutluluğumla... Belli bir yaşı geçtim diye tüm bunları umursamaktan vazgeçmemek, saygı kavramına sığınıp... Medeni görünümünde kolayına kaçmamak annelik denen o yüce şeyin...

Haberdeki yaşlı kadın Avrupa ülkelerinden birinde yaşamıştı. Oralarda onun gibi pek çok yaşlı bulunduğundan söz ediyordu yazıda. Bizim gibi üçüncü dünya ülkelerinin yetişmek için dörtnala koştuğu o medeniyet abidesi ülkelerdeki yaşam anlayışı bu noktaya getiriyordu işte insanı. Son günlerini bir pencere önünde, kimsesiz bir kedi gibi yoldan geçenlere bakarak geçiriyordun o hem kendinin hem başkalarının sınırlarına çok saygılı, çok medeni insanların diyarında.

Bir doz aşımı söz konusuysa her şey gerçek anlamından sapıyor, varlık sebebinin tam zıttı yerlere varabiliyordu. Medeni denilen ülkelerde de bu doz aşımına en başta saygı kavramı maruz kalmıştı. Saygıdan çocuğunu bile zar zor öpebiliyordu insanlar. Küçücük bir sevgi yaklaşımı, içten gelen bir dokunuş sınırlara tecavüz olarak görülüyordu, tabii cinsellik söz konusu değilse.

Resimdeki kadının üşüyen ruhu da bu yüzden bu kadar net yansımıştı yüzüne belki... O kadar büyük bir soğuk asla saklı kalamazdı çünkü. Saygıya tapan insanların diyarında o kadın çocuklarını ne zaman bir başına bırakmıştı kim bilir onların kişiliğine duyduğu büyük saygıyla, "Siz büyüdünüz. Benden bu kadar..." demişti? Çocuklarının kalbi nicedir buz tutmaya başlamıştı yani, yoldan geçenlerin pencerede gördüğü o yaşlı kadının yüzündeki çığılığı duyamayacak kadar?

O kadınla kızı çoktan uzaklaşmışlardı, arkalarında koca bir duman bulutunu da bırakarak. Keşke o kadın en küçük bir iz bırakmadan yok olabilseydi... O zaman haberdeki o yaşlı kadına bu kadar yüklenmezdim belki, bu kadınla arasında ortak noktalar bularak. Bir başkasına öfke duymamak için fazla abanmıştım belki de gazetede o resme, orada görmek istediğimi görmüştüm. Kim bilebilirdi ki o kadının çocuklarına aslında ne hissettiğini? Belki gerçekten duyarsız bir anne söz konusuydu, düşündüğümde de kötü bir anneydi. Ama öte yandan belki de hiç ilgisi yoktu bununla konunun; bambaşka bir sebep vardı o yaşlı kadını pencereden öyle baktıran, yaşama tutunmak için tek geçerli sebebi kalmamış gibi

Çaresiz.

Belki bütünün mükemmelen olması için parçaların kendilerinden vermesi gereken tavize ilişkindi penceredeki o ruhu üşüyen kadnn resmi. Refah lkesi olmakla insanların mutluluğu arasındaki aralığı koca bir uçurum haline getiren çarpık zihniyete... Sıcak kalplere düşman bir düzeni işletmek için insaniyeti tamamen devre dş bırakan bir zihniyetti bu. İř yerindeki performansı kötü etkilediği için, kalp ısıtan hangi duygu varsa yasaklayan herkese... "Sevmeyin" diyen...